

една круша паднала отгорѣ и го чюкнала по носа, та го раскървавила. Тогава са смисли онзи че Богъ е устроилъ сичко прѣмъдро, и вече не помъмралъ на сжщата промисль.

РАЗБОЙНИКЪТЪ И ПЪТНИКЪТЪ.

*Злодѣецътъ винаги е въ премежое,
а около мирнѣя злото никога не
може да приближи.*

Нѣкой си простъ селаченинъ, който бѣше твърдѣ незлобивъ и кроткъ човѣкъ, когото синоветѣ му бѣхъ испъдили, и той отиде да сѣди при зетя си. Той бѣше прѣдалъ въ рѣцетѣ на синоветѣ си всичкото свое имане и нѣмаше нищо (защото мислѣше че синоветѣ му ще го глѣдатъ и нетрѣбва вече на него имане). Но клѣтѣй са изльга и остана бѣденъ да поглѣдва на чужди рѣцѣ, да са мъчи на старость; зѣтъ му го имаше като единъ слуга и му даваше току единъ хлѣбець. Горкѣй тѣрпѣше и никога не помъмра на Бога, но си глѣдаше работата.

Единъ пътъ зѣтъ му бѣше го пратилъ по планинскитѣ мѣста да му купува нѣщо. Старецътъ ако и да не бѣше ходилъ по онѣя мѣста, но като го пращатъ нѣмаше какво да стори и отиде. Дордѣто тѣй са скиташе отъ село на село, единъ вечеръ тръгна късно да отиде на друго село, що било близо (защото тѣй бѣхъ го изльгали.) Той тръгва съ надежда, че ще пристигне рано, рано; но като неопитенъ по онези пътеки, сбърка дпрята си и, загубенъ по тъмното, незнаеше на кѣдѣ да са опъти, юще като бѣше облачно та са невиждаше жива душа; тукъ нѣмаше и кого да попита за да го управи въ пътя. За това са спира въ една ливадка, дѣто сьглѣда на близо една купа съ малко гнило сѣнце, натрупано върху *чардакъ*, помисли си да отиде та да прѣнощува подъ сѣното; но като са боѣше да не би го сполетилъ гадъ и да